

KINH DIỆU PHÁP LIÊN HOA

QUYỂN 2

Phẩm 3: THÍ DỤ

Lúc bấy giờ Xá-lợi-phất hớn hởi vui mừng, liền đứng dậy chấp tay chiêm ngưỡng dung nhan Phật mà bạch Phật rằng:

–Nay con theo Thế Tôn nghe tiếng pháp này, lòng hớn hởi được điều chưa từng có. Bởi vì sao? Con xưa theo Phật nghe pháp như thế này, thấy các Bồ-tát được thọ ký thành Phật mà chúng con không được dự vào việc ấy, tự cảm thương cho rằng mất vô lượng tri kiến của Như Lai. Bạch Đức Thế Tôn! Con thường một mình ở dưới cây trong núi rừng, khi ngồi khi đi kinh hành thường suy nghĩ như vậy: “Chúng ta đồng vào trong pháp tánh, tại sao Như Lai lại dùng pháp Tiểu thừa mà tế độ?” Đó là lỗi của chúng con, không phải do Thế Tôn. Bởi vì sao? Nếu chúng con chờ Phật nói pháp, nhân đó mà thành đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác thì chắc là do pháp Đại thừa mà được độ thoát. Song chúng con không hiểu rằng Phật vì phương tiện tùy theo cơ nghi mà nói pháp, nên vừa mới nghe Phật nói pháp đã vội tin nhận suy gẫm cho là chứng đắc.

Bạch Đức Thế Tôn! Con từ xưa đến nay trọn ngày trọn đêm thường tự trách mình, mà nay theo Phật nghe pháp chưa từng nghe, được pháp chưa từng có, dứt các nghi hoặc tối tăm, thân ý thư thái được rất yên ổn. Ngày nay mới biết mình là Phật tử thật sự, từ miệng Phật sinh, từ pháp hóa sinh, được phần pháp của Phật.

Khi ấy Xá-lợi-phất muốn làm rõ lại nghĩa trên, nói bài kệ rằng:

*Con nghe tiếng pháp này
Được điều chưa từng có
Lòng rất đổi vui mừng
Lưới nghi đều đã dứt.
Xưa nay nhờ Phật dạy
Không mất nơi Đại thừa.
Tiếng Phật rất ít có
Trừ được khổ chúng sinh.
Con đã được lậu tận
Nghe cũng hết khổ não.
Con ở nơi hang núi
Hoặc dưới cụm cây rừng
Khi ngồi, khi kinh hành
Thường suy nghĩ việc ấy.
Than ôi rất tự trách
Sao lại tự khinh mình.
Chúng ta cũng Phật tử
Đồng vào pháp vô lậu
Không được ở vị lai
Nói pháp Vô thượng đạo,*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sắc vàng ba hai tướng
Mười Lục, các Giải thoát.
Đồng chung trong một pháp
Mà không được như vậy.
Tám mươi tướng tốt đẹp
Mười tám pháp Bất cộng
Các công đức như thế
Mà ta đã mất hết.
Lúc kinh hành một mình
Thấy Phật ở trong chúng
Danh đồn khắp mười phương
Rộng lợi ích chúng sinh,
Tự nghĩ mất lợi này
Chính con tự khinh dối.
Con thường trong ngày đêm
Hằng suy nghĩ việc đó.
Muốn đem hỏi Thế Tôn
Xem mất hay không mất.
Con thường thấy Thế Tôn
Khen ngợi các Bồ-tát,
Vì thế nên ngày đêm
Suy lường việc như vậy.
Nay nghe tiếng Phật nói
Tùy cơ nghi thuyết pháp
Vô lậu khó nghĩ bàn
Khiến chúng đến đạo tràng.
Con xưa chấp tà kiến
Làm thầy các Phạm chí
Thế Tôn rõ tâm con
Trừ tà nói Niết-bàn.
Con trừ hết tà kiến
Được chứng quả pháp không.
Bấy giờ lòng tự bảo
Là đạt được diệt độ,
Nhưng nay mới tự biết
Không phải thật diệt độ.
Nếu khi được thành Phật
Đủ ba mươi hai tướng,
Trời, Người, chúng Dạ-xoa
Rồng, Thần đều cung kính,
Bấy giờ mới được nói
Là dứt hết Vô dư.
Phật ở trong đại chúng
Nói con sẽ thành Phật
Nghe tiếng pháp như vậy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lòng nghi hồi đã trừ.
Khi mới nghe Phật nói
Trong lòng rất kinh nghi
Phải chăng ma giả Phật
Quấy động lòng ta ư?
Phật dùng các thứ duyên
Thí dụ khéo giảng giải,
Lòng con yên như biển
Nghe được dứt lưới nghi.
Phật nói thuở quá khứ
Vô lượng Phật diệt độ
An trú trong phương tiện
Cũng đều nói pháp đó.
Phật hiện tại, vị lai,
Số nhiều cũng vô lượng,
Cũng dùng các phương tiện
Diễn nói pháp như thế.
Như Thế Tôn ngày nay
Từ sinh đến xuất gia
Đắc đạo chuyển pháp luân
Cũng dùng phương tiện nói.
Thế Tôn nói thật đạo
Ba-tuần không chuyện đó.
Vì thế con định chắc
Không phải ma giả Phật.
Do con sa lưới nghi
Cho là ma làm ra.
Nghe tiếng Phật êm dịu
Sâu xa rất mầu nhiệm
Diễn giảng pháp thanh tịnh,
Tâm con rất vui mừng.
Nghi ngờ tối tăm hết
An trú trong thật trí.
Con quyết sẽ thành Phật
Được trời, người cung kính
Chuyển pháp luân Vô thượng
Giáo hóa các Bồ-tát.

Lúc bấy giờ Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Ta nay ở trong hàng Trời, Người, Sa-môn, Bà-la-môn mà nói. Ta xưa từng ở nơi hai vạn ức Phật vì đạo Vô thượng nên giáo hóa ông, và ông cũng đã lâu theo ta thọ học, ta dùng phương tiện dẫn dắt ông sinh vào trong pháp ta.

Xá-lợi-phất! Ta xưa kia dạy ông chí nguyện Phật đạo mà nay quên hết lại tự cho là đã được diệt độ. Ta nay muốn khiến ông nhớ lại bản nguyện hành đạo mà vì các Thanh văn nói kinh Đại thừa tên là Diệu Pháp Liên Hoa Giáo Bồ-tát Pháp Phật Sở Hộ Niệm.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Xá-lợi-phất! Ông đến đời vị lai, quá vô lượng, vô biên kiếp số chẳng thể nghĩ bàn, cúng dường bao nhiêu ngàn vạn ức Phật, phụng trì chánh pháp đầy đủ đạo tu hành của Bồ-tát, sẽ thành Phật hiệu Hoa Quang Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn.

Tên nước là Ly cấu. Cõi đó bằng phẳng, thanh tịnh đẹp đẽ an vui sung túc, trời, người đông đảo. Đất làm bằng lưu ly, có tám đường giao thông có dây vàng giăng hai bên đường. Mé đường có hàng cây bảy báu thường có hoa quả. Phật Hoa Quang Như Lai cũng dùng ba thừa giáo hóa chúng sinh.

Xá-lợi-phất! Khi Phật ra đời tuy không phải đời ác nhưng vì bản nguyện nên nói pháp ba thừa. Kiếp đó tên là Đại bảo trang nghiêm. Vì sao gọi là Đại bảo trang nghiêm?

Vì cõi đó xem Bồ-tát là rất quý báu. Các Bồ-tát đó số đông vô lượng, vô biên không thể nghĩ bàn, tính toán thí dụ cũng không xiết. Trừ trí tuệ của Phật không ai có thể biết được. Mỗi khi đi là có hoa nâng bước.

Các Bồ-tát này không phải là hàng mới phát tâm mà đều đã vun trồng cội đức từ lâu, tu phạm hạnh thanh tịnh nơi vô lượng trăm ngàn vạn ức Phật, hằng được chư Phật khen ngợi. Những bậc Bồ-tát thường tu trí tuệ của Phật, đủ sức thần thông lớn, biết rõ tất cả các pháp môn, ngay thật không dối, chí niệm vững bền như vậy đầy khắp cả nước.

Xá-lợi-phất! Phật Hoa Quang thọ mười hai tiểu kiếp, trừ lúc còn làm vương tử chưa thành Phật. Nhân dân nước đó thọ tám tiểu kiếp. Qua mười hai tiểu kiếp, Hoa Quang Như Lai thọ ký đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác cho Bồ-tát Kiên Mãn mà bảo các Tỳ-kheo rằng: “Bồ-tát Kiên Mãn này tiếp theo đây sẽ thành Phật hiệu là Hoa Túc An Hành Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, cõi nước của Phật ấy cũng giống như vậy.”

Xá-lợi-phất! Sau khi Phật Hoa Quang đó diệt độ, chánh pháp tồn tại ba mươi hai tiểu kiếp, tượng pháp cũng tồn tại ba mươi hai tiểu kiếp.

Lúc bấy giờ Thế Tôn muốn làm rõ lại nghĩa trên, nói bài kệ rằng:

*Xá-lợi-phất đời sau
Thành Phật trí cao rộng
Tên hiệu là Hoa Quang
Sẽ độ vô lượng chúng.
Cúng dường vô số Phật
Đầy đủ hạnh Bồ-tát,
Quá vô lượng kiếp rồi
Kiếp tên Đại bảo nghiêm.
Cõi nước tên Ly cấu,
Trong sạch không vết nhơ,
Dùng lưu ly làm đất
Dây vàng giăng bên đường.
Cây bảy báu sắc đẹp
Thường xuyên có hoa quả.
Bồ-tát ở cõi đó
Chí niệm thường vững bền
Thần thông Ba-la-mật
Tất cả đều đầy đủ.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nơi vô số chư Phật
Học tốt đạo Bồ-tát.
Những Đại sĩ như thế
Phật Hoa Quang hóa độ.
Lúc Phật làm vương tử
Rời nước bỏ vinh hoa
Ở thân đời sau cùng
Xuất gia thành Phật đạo.
Phật Hoa Quang trụ thế
Thọ mười hai tiểu kiếp,
Chúng nhân dân nước đó
Sống lâu tám tiểu kiếp.
Sau khi Phật diệt độ,
Chính pháp trụ ở đời
Ba mươi hai tiểu kiếp
Rộng độ các chúng sinh.
Chánh pháp diệt hết rồi
Tượng pháp cũng ba hai.
Xá-lợi phân bố khắp
Trời người đều cúng dường.
Phật Hoa Quang hóa độ
Việc đó là như thế.
Đấng Lương Túc Tôn kia
Hơn cả không ai bằng
Phật ấy tức là ông
Nên phải tự vui mừng.*

Bấy giờ bốn bộ chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, cả đại chúng thấy Xá-lợi-phất ở trước Phật nhận được lời thọ ký sẽ thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, lòng rất vui mừng vô cùng hơn hở. Mỗi người đều cõi y ngoài đang đắp trên mình mà cúng dường Phật.

Thích Đề-hoàn Nhân, các Phạm thiên vương và vô số Thiên tử cũng đem áo trời, hoa trời Mạn-đà-la, Ma-ha mạn-đà-la cúng dường Phật, những chiếc áo trời tung ra trụ lại giữa hư không và xoay tròn, trăm ngàn vạn khúc nhạc trời đồng trỗi lên giữa hư không, mưa các thứ hoa trời mà nói rằng: “Phật xưa ở thành Ba-la-nại lần đầu tiên chuyển pháp luân, đến nay mới lại chuyển pháp luân rất lớn Vô thượng.”

Lúc đó các Thiên tử muốn làm rõ lại nghĩa trên, nói bài kệ rằng:

*Xưa ở Ba-la-nại
Chuyển pháp luân bốn Đế
Phân biệt nói các pháp
Sinh diệt của năm nhóm.
Nay lại chuyển pháp luân
Rất vi diệu Vô thượng.
Pháp đó rất sâu mầu
Ít có người tin được.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chúng ta từ xưa nay
Thường nghe Thế Tôn nói,
Chưa từng nghe thượng pháp
Thâm diệu như thế này.
Thế Tôn nói pháp đó
Chúng ta đều tùy hỷ.
Đại trí Xá-lợi-phất
Nay được Phật thọ ký.
Chúng ta cũng như vậy
Quyết sẽ được thành Phật,
Trong tất cả thế gian
Bậc tôn kính cao tột.
Phật đạo không nghĩ bàn
Phương tiện tùy nghi nói.
Ta bao nhiêu nghiệp phước
Đời nay hoặc quá khứ
Và công đức thấy Phật
Đều hồi hướng Phật đạo.*

Bấy giờ Xá-lợi-phất bạch Phật rằng:

–Bạch Thế Tôn! Con nay không còn tối tăm nghi ngờ nữa, đích thân ở trước Phật được thọ ký thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Một ngàn hai trăm vị tâm tự tại đây, lúc xưa ở bậc Hữu học Phật thường dạy rằng: “Pháp của ta có thể lia sinh, già, bệnh, chết, cứu cánh Niết-bàn.” Các vị Hữu học, Vô học đây cũng đều đã tự lia bỏ chấp ngã cùng chấp có chấp không, nói là được Niết-bàn nhưng nay ở trước Thế Tôn nghe điều chưa từng nghe đều sa vào nghi lầm. Hay thay Thế Tôn! Xin Phật vì bốn chúng nói nhân duyên đó khiến lia nghi hối.

Bấy giờ Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Ta trước đâu không nói rằng chư Phật Thế Tôn dùng các nhân duyên, ngôn từ, thí dụ phương tiện mà nói pháp đều là đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác ư? Những điều nói đó đều để dạy Bồ-tát. Nhưng Xá-lợi-phất! Nay ta sẽ dùng một thí dụ để chỉ rõ lại nghĩa đó. Những người có trí sẽ do thí dụ mà hiểu được.

Xá-lợi-phất! Như trong một làng nọ ở một nước kia có vị Đại trưởng giả tuổi đã già, có cửa cải ruộng vườn nhà cửa tới tứ phía không kể xiết. Nhà người này rộng lớn nhưng chỉ có một cửa ra vào. Trong nhà người rất đông, có đến một trăm, hai trăm hay năm trăm người. Lầu gác đã mục, tường xiêu vách đổ, chân cột mục nát, trính xiêng xiêu vẹo, đột nhiên bốn phía cùng một lúc lửa bốc lên đốt cháy ngôi nhà.

Các con của trưởng giả đông đến mười người, hoặc hai mươi người, hoặc ba mươi người đang ở trong nhà đó.

Trưởng giả thấy lửa từ bốn phía nhà cháy lên, kinh sợ nghĩ rằng: “Ta tuy có thể từ nơi cửa nhà cháy này thoát ra ngoài rất yên ổn, nhưng các con đang ở trong nhà lửa ham vui chơi không hay, không biết sợ sệt, nếu lửa cháy đến thân thì đau khổ lắm, thế mà con ham chơi không chán, không biết tìm cách thoát ra.”

Xá-lợi-phất! Vị trưởng giả đó lại nghĩ: Thân và tay ta có sức mạnh, ta nên dùng vạt áo hoặc dùng bàn ghế để từ nhà mà thoát ra ngoài. Lại nghĩ: “Nhà này chỉ có một cửa, lại hẹp nhỏ, các con thì còn nhỏ chưa hiểu, mê đắm ham chơi, nếu vấp ngã sẽ bị

lửa đốt cháy. Ta nên vì chúng nói cho biết những việc đáng sợ.”

Nhà này đang cháy phải mau ra liền chớ để lửa cháy hại thân. Nghĩ thế rồi theo suy nghĩ đó mà bảo các con:

–Các con ra mau!

Dù cha thương xót khéo nói dụ dỗ mà các con cứ mãi vui chơi không chịu tin, chẳng biết sợ, không có ý muốn ra, cũng chẳng hiểu lửa là gì, nhà là gì, hại là thế nào, cứ chạy Đông, chạy Tây chơi đùa nhìn cha mà thôi.

Bấy giờ trưởng giả liền nghĩ: “Nhà này bị lửa cháy to, ta cùng các con nếu không thoát ra kịp thời chắc sẽ chết cháy. Nay ta nên bày chước phương tiện cho các con thoát khỏi nạn này.”

Người cha biết các con từ trước vốn thích các đồ chơi quý báu hiếm lạ liền bảo các con rằng:

–Đây là những đồ chơi ít có khó kiếm được, nếu các con không ra lấy sau sẽ ăn năn đấy. Nay các thứ xe dê, xe nai, xe trâu đều đang ở trước cửa có thể dùng dạo chơi. Các con trong nhà lửa hãy mau ra đây. Tùy ý các con, cha sẽ cho hết!

Lúc bấy giờ những người con nghe cha nói có đồ chơi báu đẹp thích ý nên ai nấy mau lẹ xô đẩy tranh nhau ra khỏi nhà lửa. Khi đó trưởng giả thấy các con yên ổn thoát ra khỏi nhà lửa đang ở trên đường ngã tư ngòi nơi đất trống không còn trở ngại, lòng khoan khoái vui mừng.

Bấy giờ những người con đều thưa cha rằng:

–Trước đây cha hứa cho những đồ chơi tốt đẹp như xe dê, xe nai, xe trâu, vậy xin hãy cho chúng con.

Xá-lợi-phất! Khi đó trưởng giả cho các con đồng đều một thứ xe lớn. Xe đó cao rộng trang hoàng các vật quý báu, lan can bao quanh, chuông treo bốn phía, trên có giăng màn che lọng cũng trang trí các thứ quý hiếm, kết bằng dây báu thả tua rủ xuống, lót nệm êm kê gối đỏ, kéo xe bằng trâu trắng, sắc da khỏe mạnh, hình dáng đẹp đẽ có sức mạnh, bước đi ngay thẳng và nhanh như gió, lại có nhiều tôi tớ đi theo hầu hạ.

Bởi vì sao? Vì trưởng giả đó giàu có của cải vô lượng, chứa đầy kho tàng nghĩ rằng: “Của cải của ta nhiều vô cùng cực, không nên dùng xe nhỏ xấu kém mà cho các con. Nay những trẻ thơ này đều là con của ta, ta yêu đồng đều không thiên lệch. Ta có xe bảy báu như thế số nhiều vô lượng, nên đem lòng bình đẳng mà cho chúng đồng đều không nên sai khác.” Bởi vì sao? Dù đem những thứ này cho khắp cả người trong một nước cũng không thiếu hưởng gì các con. Lúc ấy các người con đều đi xe lớn, được điều chưa từng có, không phải như mong muốn trước kia.

Xá-lợi-phất! Ý ông nghĩ sao? Trưởng giả đó đem xe châu báu lớn cho các con đồng đều là đối gạt chăng?

Xá-lợi-phất thưa:

–Bạch Thế Tôn, không! Trưởng giả đó chỉ muốn làm cho các người con được toàn mạng khỏi bị lửa cháy, không phải là đối gạt. Bởi vì sao? Nếu được toàn mạng tức đã được đồ chơi tốt đẹp. Hưởng nữa đó lại là phương tiện dùng để cứu thoát ra khỏi nhà lửa.

Bạch Thế Tôn! Dầu trưởng giả đó không cho một thứ xe nhỏ nào đi nữa cũng chẳng phải đối gạt. Bởi vì sao? Vì trước đó, trưởng giả có nghĩ như thế này: “Ta dùng chước phương tiện cho các con được ra khỏi. Vì nhân duyên đó nên không phải là đối gạt.” Hưởng nữa trưởng giả tự biết mình giàu có của cải vô lượng, muốn lợi ích các con

mà đều cho xe lớn.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Hay thay, hay thay, như lời ông nói! Xá-lợi-phất! Như Lai cũng vậy. Phật là cha của tất cả thế gian, vĩnh viễn dứt sạch không còn các sợ hãi, sầu não, lo buồn, vô minh che tối, mà thành tựu trọn vẹn vô lượng trí kiến, trí lực, không sợ hãi, có sức thần thông lớn cùng sức trí tuệ, đầy đủ các phương tiện, Trí tuệ ba-la-mật, đại Từ, đại Bi thường không biếng trễ một mảy. Chỉ vì cầu việc thiện lợi ích cho tất cả muôn loài mà sinh vào nhà lửa tam giới cũ mục này để độ chúng sinh khỏi nạn lửa sinh, già, bệnh, chết, lo buồn khổ não, ngu si tối tăm, ba độc, giáo hóa chúng sinh được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Ta thấy chúng sinh bị những sinh, già, bệnh, chết, lo buồn khổ não đốt cháy, lại vì năm thứ dục vọng tài lợi mà bị các khổ. Lại vì tham mê đeo đuổi tìm cầu nên hiện đời này chịu các điều khổ, đời sau chịu khổ nơi địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ. Nếu sinh lên trời và trong loài người thì nghèo cùng khổ khổ, bị khổ vì nổi xa lìa người yêu thương, gặp gỡ kẻ oán ghét. Chúng sinh chìm trong các khổ như thế, mà cứ vui vẻ rong chơi không hay không biết, không kinh sợ, cũng không sinh lòng nhàm chán, không cầu giải thoát, ở trong nhà lửa tam giới này chạy Đông, chạy Tây dầu khổ mấy cũng chẳng biết lo.

Xá-lợi-phất! Phật thấy vậy bèn nghĩ rằng: “Ta là cha của chúng sinh, nên cứu chúng ra khỏi nạn khổ đó, ban cho vô lượng, vô biên trí tuệ an lạc của Phật cho chúng được vui.”

Xá-lợi-phất! Như Lai lại nghĩ: “Nếu ta chỉ dùng sức thần thông cùng sức trí tuệ, bỏ không dùng phương tiện, mà vì chúng sinh khen ngợi các trí kiến, trí lực, vô sở úy của Như Lai, ắt chúng sinh sẽ không thể do đó mà được độ.”

Bởi vì sao? Vì các chúng sinh đó chưa thoát khỏi sự sinh, già, bệnh, chết, lo buồn đau khổ, đang chịu sự thiêu đốt trong nhà lửa tam giới, làm sao có thể hiểu được trí tuệ của Phật.

Xá-lợi-phất! Như vị trưởng giả kia dầu thân và tay có sức mạnh nhưng không sử dụng, chỉ ân cần dùng phương tiện gắng cứu các con thoát nạn nhà lửa, rồi sau đó đều cho xe châu báu lớn.

Như Lai cũng vậy, dầu có trí lực và sức vô úy nhưng không dùng đến, chỉ dùng trí tuệ phương tiện cứu thoát chúng sinh ra khỏi nhà lửa tam giới, vì chúng sinh nói ba thừa Thanh văn, Duyên giác cùng Phật thừa, mà bảo rằng:

–Các người không nên thích ở trong nhà lửa tam giới, chớ có ham mê các thứ sắc, thanh, hương, vị, xúc thô hèn. Nếu ham mê ắt sinh ái nhiễm rồi sẽ bị đốt cháy. Các người mau ra khỏi ba cõi sẽ được chứng ba thừa là Thanh văn, Duyên giác và Phật thừa. Nay ta vì các người mà bảo nhiệm việc đó quyết không đổi gạt, các người chỉ nên siêng năng tinh tấn tu hành.

Như Lai dùng phương tiện ấy để dụ dẫn chúng sinh, lại bảo:

–Các người nên biết rằng pháp ba thừa đó đều là pháp các bậc Thánh khen ngợi, là pháp tự tại không bị ràng buộc, không còn phải nương cậy tìm cầu, ở trong ba thừa này dùng các Căn, Lực, Giác chi, Thánh đạo, Thiền định vô lậu cùng giải thoát Tam-muội để tự vui, được vô lượng yên ổn khoái lạc.

Xá-lợi-phất! Nếu có chúng sinh tự có trí tánh, theo Phật Thế Tôn nghe pháp tin nhận, ân cần tinh tấn muốn mau ra khỏi ba cõi tự cầu chứng Niết-bàn thì đó là hạng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thanh văn thừa, như các người con kia vì muốn có xe dê mà ra khỏi nhà lửa.

Nếu có chúng sinh theo Phật Thế Tôn nghe pháp tin nhận rồi ân cần tinh tấn, cầu trí tuệ tự nhiên, ưa thích sự đơn độc vắng lặng, hiểu sâu nhân duyên các pháp, thì đó là hạng Duyên giác thừa, như các người con kia vì muốn được xe nai mà ra khỏi nhà lửa.

Nếu có chúng sinh theo Phật Thế Tôn nghe pháp tin nhận siêng tu tinh tấn cầu Nhất thiết trí, Phật trí, Tự nhiên trí, Vô sư trí, các sức tri kiến, vô úy của Như Lai, có lòng thương xót làm an vui cho vô lượng chúng sinh, lợi ích Trời, Người, độ thoát tất cả, hạng đó gọi là Đại thừa, Bồ-tát vì cầu thừa này nên gọi là Ma-ha-tát, như các người con kia vì cầu xe trâu mà ra khỏi nhà lửa.

Xá-lợi-phất! Như vị trưởng giả kia thấy các con được yên ổn ra khỏi nhà lửa đến nơi không còn sợ hãi, tự nghĩ rằng ta của cải giàu vô lượng, nên bình đẳng đem xe lớn đồng đều cho các con. Như Lai cũng vậy, là cha mẹ của tất cả chúng sinh, nếu thấy có vô lượng ngàn ức chúng sinh do cửa Phật dạy mà thoát khỏi khổ đường hiểm đáng sợ của ba cõi được an vui Niết-bàn.

Bấy giờ Như Lai bèn nghĩ: “Ta có vô lượng, vô biên trí tuệ, lực, vô úy... tạng pháp của chư Phật, các chúng sinh đều là con của ta, đồng ban cho pháp Đại thừa, không chỉ riêng một người nào được diệt độ, đều đem pháp diệt độ của Như Lai mà diệt độ cho tất cả.”

Những chúng sinh đã thoát khỏi ba cõi đó, Phật đều cho những cái vui thiên đình, giải thoát... của chư Phật, các thứ đó đều là một tướng, một loại mà các bậc Thánh khen ngợi, có khả năng phát sinh cái vui thanh tịnh nhiệm mầu bậc nhất.

Xá-lợi-phất! Như vị trưởng giả dùng ba thứ xe dẫn dụ các con, sau rồi chỉ ban cho xe lớn vật báu trang nghiêm, an ổn bậc nhất, song vị trưởng giả kia không có lỗi lừa dối. Như Lai cũng vậy, không lừa dối, nói ba thừa để dẫn dắt chúng sinh rồi sau chỉ dùng Đại thừa mà độ thoát.

Bởi vì sao? Như Lai có vô lượng tạng pháp trí tuệ, lực, vô sở úy, có thể ban pháp Đại thừa cho tất cả chúng sinh, chỉ vì chúng sinh không thọ nhận được hết.

Xá-lợi-phất! Vì nhân duyên đó nên phải biết rằng chư Như Lai dùng sức phương tiện ở nơi một Phật thừa phân biệt nói thành ba.

Phật muốn làm rõ lại nghĩa trên nói bài kệ rằng:

*Thí như trưởng giả
Có một nhà lớn
Nhà đó cũ lâu
Mà lại hư nát
Phòng nhà cao lớn
Chân cột gãy mục
Trính xiêng xiêu vẹo
Nền móng nát rã
Vách tường sụp đổ
Vữa hồ rơi rớt
Tranh lợp vung vãi
Kèo đòn sai khớp
Bốn bề cong vạy
Đây những ứ tạp.
Có năm trăm người*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đang ở trong đó.
Xi, hiêu, điêu, thúu,
Ô, thước, cưu, cáp,
Rấn độc, bò cạp
Rết cùng trùng bọ,
Thủ cung, bá túc,
Chồn cáo cùng chuột,
Các giống độc trùng
Chạy ngang chạy dọc
Phóng uế hôi thối
Bất tịnh tràn trề,
Bọ hung ruồi nhặng
Bu đầy trên đó.
Cáo sói, dã can
Liếm ăn dày đập
Cắn xé thây chết
Thịt xương bừa bãi.
Bầy chó kéo đến
Giành xé ngoạm táp.
Ốm đói sợ sệt
Chốn chốn kiếm ăn,
Giành giật cấu cắn
Gặm gừ gào sủa,
Nhà đó đáng sợ
Biến trạng đường ấy.
Khắp nơi đều có
Quỷ quái yêu tinh,
Dạ-xoa quỷ dữ
Ăn cả thịt người.
Các loài độc trùng
Cầm thú hung ác
Ấp trứng sinh con
Đều lo giấu giữ.
Dạ-xoa đưa đến
Giành bắt mà ăn.
Ăn no nê rồi
Lòng dữ thêm hăng,
Tiếng gấu ó nhau
Thật là dễ sợ.
Quỷ Cưu-bàn-trà
Ngồi xồm trên đất,
Có lúc cách đất
Một hay hai thước,
Dạo qua đi lại
Vui đùa trửng giỡn,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nắm hai chân chó
Đánh la thất thanh,
Lấy chân đập cổ
Dọa chó làm vui.
Lại có giống quỷ
Thân rất cao lớn
Trần truồng đen điu
Thường luôn trong đó
Tiếng gầm hung ác
Kêu la kiếm ăn.
Lại có giống quỷ
Cổ nhỏ bằng kim.
Lại có giống quỷ
Đầu như đầu trâu.
Hoặc ăn thịt người
Hoặc ăn thịt chó.
Đầu tóc rối tung
Tàn ác hung hiểm,
Đói khát bức bách
Vừa la vừa chạy.
Dạ-xoa quỷ đói
Chim muông ác độc
Đói gấp rảo chạy
Rình nơi cửa sổ,
Tai nạn đường ấy
Ghê sợ vô cùng.
Nhà cũ mục đổ
Là của một người.
Người ấy thoát khỏi
Chưa được bao lâu
Ngôi nhà sau đó
Bỗng nhiên phát hỏa
Bốn bề cùng lúc
Lửa đều cháy rực.
Rường cột trính xiêng
Tiếng nổ vang động,
Nát gãy rơi xuống
Vách tường sụp đổ.
Các loại quỷ thần
Cất tiếng kêu to.
Các chim điêu, thúu
Quỷ Cưu-bàn-trà
Kinh sợ tán loạn
Cũng không ra được.
Thú dữ trùng độc

Núp trong hang ổ
Quỷ Tỳ-xá-xà
Cũng ở trong đó.
Vì kém phước đức
Bị lửa đốt gấp,
Tàn hại lẫn nhau
Uống máu ăn thịt.
Những loại dã can
Đều đã chết trước.
Các thú dữ lớn
Giành nhau đến ăn
Mùi hôi ngùn ngụt
Tỏa khắp bốn bề.
Ngô công, do diên
Cùng loài rắn độc
Bị lửa đốt cháy
Tranh nhau chui ra.
Bàn-trà rình chờ
Bắt lấy ăn thịt.
Lại có ngựa quỷ
Trên đầu lửa cháy
Đói khát nóng khổ
Sảng sốt cắn chạy.
Nhà lửa dường ấy
Rất đáng ghê sợ.
Độc hại hỏa tai
Không chỉ một nạn.
Bấy giờ chủ nhà
Đứng ở ngoài cửa
Nghe có người mách:
Các con của ông
Trước nhân dạo chơi
Mà vào nhà này.
Trẻ con không biết
Chỉ ưa ham vui.
Trưởng giả nghe xong
Sợ vào nhà lửa,
Tìm phương cứu giúp
Con khỏi chết cháy.
Dụ bảo các con
Nói rõ hoạn nạn:
Ác quỷ độc trùng
Hỏa tai lan cháy.
Các khổ lần lượt
Nối tiếp không dứt.

Rắn độc, bò cạp
Và quỷ Dạ-xoa
Cùng CITU-bàn-trà
Dã can, chôn, chó,
Điêu, thúu, xi, hiêu
Cùng loài bá tước
Đói khát khổ ngặt
Thật đáng ghê sợ
Những khổ nạn này
Hướng là lửa lớn.
Các con không hiểu,
Dẫu nghe cha dạy
Cứ vẫn ham mê
Vui chơi không nghĩ.
Bấy giờ trưởng giả
Bèn nghĩ thế này:
“Các con như thế
Ta thêm sầu não.
Nay trong nhà này
Không có chi vui
Vậy mà các con
Ham mê du hý,
Chẳng nghe lời ta
Sẽ bị lửa hại.”
Bèn lại suy nghĩ:
“Lập chước phương tiện”
Bảo các con rằng:
Cha có nhiều thứ
Đồ chơi hiếm lạ
Xe báu tốt đẹp
Xe dê, xe nai
Và xe trâu lớn
Hiện ở ngoài cửa.
Các con mau ra.
Cha vì các con
Sắm những xe ấy.
Tùy theo ý thích
Có thể dạo chơi.
Các con nghe nói
Các thứ xe này,
Tức thời đua nhau
Chạy ra khỏi nhà
Đến nơi đất trống
Thoát khỏi khổ nạn.
Trưởng giả thấy con

*Ra khỏi nhà lửa
Ở nơi ngã tư
Ngồi tòa Sư tử.
Bèn tự mừng rằng,
Ta nay rất vui.
Các con ta đây
Để nuôi khó lắm.
Nhỏ dại không hiểu
Vào nhà hiểm nguy
Có nhiều trùng độc
Quỷ mị đáng sợ.
Lửa lớn cháy dữ
Bốn phía bốc lên
Mà các con này
Ham vui du hý.
Nay ta đã cứu
Khiến được thoát nạn.
Vì thế các người,
Ta nay rất vui.
Khi ấy các con
Biết cha an tọa,
Liền đến bên cha
Thưa cùng cha rằng:
Xin cho chúng con
Ba thứ xe báu
Như cha đã hứa
Các con ra mau
Sẽ cho ba xe
Tùy các con muốn.
Bây giờ là lúc
Xin cha hãy cho!
Trưởng giả đại phú
Kho lắm rất nhiều
Vàng, bạc, lưu ly,
Xa cừ, mã não,
Dùng những vật báu
Đóng thành xe lớn,
Chưng dọn trang nghiêm.
Lan can chung quanh,
Treo chuông bốn mặt,
Dây vàng đan thắt,
Mành lưới ngọc trai
Giăng phủ phía trên.
Hoa vàng chuỗi ngọc
Thả rủ đều khắp.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Các thứ trang sức
Khắp bốn chung quanh.
Hàng nhiều mềm mại
Dùng làm nệm lót.
Vải quý mịn tốt
Giá đến ngàn vạn,
Trắng sạch bóng láng
Dùng để trải nệm.
Có trâu trắng lớn
Mập mạp sức mạnh,
Thân hình đẹp đẽ
Kéo xe báu đó.
Đông đảo tôi tớ
Hầu hạ giữ gìn.
Đem xe đẹp này
Cho đều các con.
Các con lúc ấy
Vui mừng hơn hờ
Đi xe báu đó
Dạo khắp bốn phương
Vui chơi sung sướng
Tự tại không ngại.
Xá-lợi-phất này!
Ta cũng như vậy.
Chúng Thánh đều tôn,
Cha lành thế gian.
Tất cả chúng sinh
Đều là con ta.
Say mê thế lạc
Không chút tuệ tâm.
Ba cõi không an
Như là nhà lửa.
Khổ nạn đầy đầy
Thật là đáng sợ.
Thường có sinh, già,
Bệnh, chết, âu lo.
Các thứ lửa ấy
Hừng hực không tắt.
Như Lai đã lia
Nhà lửa ba cõi.
Vắng lặng thông thả
An ổn trong rừng.
Nay ba cõi này
Đều là của ta.
Chúng sinh trong đó

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cũng là con ta.
Mà nay nơi đây
Có nhiều hoạn nạn.
Chỉ một mình ta
Có thể cứu được.
Cho dầu dạy bảo
Mà vẫn không tin.
Nơi các dục nhiễm
Tham mê sâu đậm.
Nên lập phương tiện
Vì nói ba thừa,
Khiến các chúng sinh
Biết khổ ba cõi
Mở bày diển nói
Pháp xuất thế gian.
Các người con đó
Nếu tâm quyết định,
Đầy đủ tam minh
Và sáu thần thông,
Người được Duyên giác
Bất thoái Bồ-tát.
Xá-lợi-phất này!
Ta vì chúng sinh,
Dùng thí dụ này
Nói một Phật thừa.
Các ông có thể
Tin nhận lời này.
Tất cả đều sẽ
Thành được Phật đạo.
Phật thừa vi diệu
Thanh tịnh đệ nhất.
Trong các thế gian
Không pháp nào hơn,
Được Phật vui lòng,
Tất cả chúng sinh,
Đều nên khen ngợi,
Cúng dường lễ bái,
Vô lượng ngàn ức
Các sức, giải thoát,
Thiền định, trí tuệ
Cùng Phật pháp khác.
Được thừa như thế
Khiến cho các con,
Ngày đêm kiếp số
Thường được vui chơi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cùng các Bồ-tát
Với chúng Thanh văn
Đi xe báu này
Thẳng đến đạo tràng.
Vì nhân duyên đó
Tìm khắp mười phương,
Không thừa nào khác,
Trừ Phật phương tiện,
Bảo Xá-lợi-phất
Tất cả các ông
Đều là con ta,
Ta là cha lành.
Các ông nhiều kiếp
Bị khổ thiêu đốt,
Ta đều cứu vớt
Ra khỏi ba cõi.
Trước tuy có nói
Các người diệt độ.
Chỉ hết sinh tử
Nhưng thật chẳng diệt,
Nay việc phải làm
Chỉ trí tuệ Phật.
Nếu có Bồ-tát
Ở trong chúng này
Nhất tâm lắng nghe
Pháp thật chư Phật,
Chư Phật Thế Tôn
Tuy dùng phương tiện,
Chúng sinh được độ
Đều là Bồ-tát.
Nếu người trí nhỏ
Quá mê ái dục,
Vì những hạng này
Nói lý Khổ đế.
Chúng sinh lòng mừng
Được chưa từng có.
Phật nói Khổ đế
Chân thật không khác.
Nếu có chúng sinh
Không biết gốc khổ
Đắm sâu Khổ nhân
Không thể tạm bỏ,
Vì hạng người này
Dùng phương tiện nói
Nguyên nhân các khổ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tham dục là gốc.
Nếu dứt tham dục
Khổ không chỗ bám.
Dứt hết các khổ
Là Đế thứ ba.
Để chứng Diệt đế
Tu hành Đạo đế,
Lìa khổ trôi buộc
Đó là giải thoát.
Người đó pháp gì
Mà nói giải thoát?
Chỉ là hư vọng
Gọi là giải thoát,
Kỳ thật chưa phải
Giải thoát tất cả.
Phật nói người đó
Chưa thật diệt độ.
Là vì chưa được
Đạo quả Vô thượng.
Y ta không muốn
Khiến đến diệt độ.
Ta là Pháp vương
Các pháp tự tại.
An ổn chúng sinh
Nên hiện ra đời.
Này Xá-lợi-phất!
Pháp ấn ta đây,
Vì muốn lợi ích
Thế gian nên nói.
Đi qua nơi đâu
Chớ vọng tuyên truyền.
Nếu có người nghe
Tùy hỷ kính nhận,
Phải biết người ấy
Là không thoái chuyển.
Nếu có người tin
Nhận kinh pháp này,
Người đó đã từng
Thấy Phật quá khứ,
Cung kính cúng dường
Cũng nghe pháp ấy.
Người nào có thể
Tin lời ông nói
Tức là thấy ta
Cũng là thấy người

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cùng chúng Tỳ-kheo
Và các Bồ-tát.
Nay kinh Pháp Hoa
Vì người trí nói.
Trí cạn nghe kinh
Mê lầm không hiểu.
Tất cả Thanh văn
Cùng Bích-chi-phật
Với kinh pháp này
Sức không hiểu được.
Xá-lợi-phất, người
Đối với kinh này,
Nhờ tin mà được
Huống chi Thanh văn.
Các Thanh văn khác
Do tin lời Phật
Tùy thuận kinh này
Chẳng phải trí mình.
Này Xá-lợi-phất!
Kẻ kiêu, biếng lười,
Vọng chấp ngã kiến
Chớ nói kinh này.
Phàm phu hiểu cạn
Quá mê năm dục,
Nghe sẽ không hiểu,
Cũng chẳng nên nói.
Nếu người không tin,
Chê bai kinh này
Là dứt tất cả
Giống Phật ở đời.
Có kẻ cau mày
Lòng ôm nghi hoặc,
Ông nên lắng nghe
Tội báo người đó:
Hoặc Phật tại thế,
Hoặc sau diệt độ,
Nếu có chê bai
Kinh điển như vậy,
Thấy người đọc tụng
Thọ trì kinh ấy,
Khinh bỉ ghét ganh
Ôm lòng kết hận,
Tội báo người đó
Ông hãy lắng nghe:
Người đó mạng chung

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vào ngục A-tỳ.
Đủ một kiếp rồi,
Hết kiếp lại sinh.
Xoay vần như thế
Đến vô số kiếp.
Từ địa ngục ra,
Đọa vào súc sinh.
Làm chó, dã can.
Thân thể ốm gầy,
Đen điu ghẻ lác,
Bị người chọc phá,
Lại còn bị người
Nhờm gớm ghét bỏ.
Thường ngày đói khát
Xương thịt héo khô.
Sống chịu khổ sở
Chết bị gạch đá.
Vì dút giống Phật
Chịu tội báo đó.
Hoặc sinh lạc đà,
Hoặc sinh giống lừa,
Thân thường chở nặng
Còn bị đánh đập.
Chỉ biết nước cỏ
Không biết gì khác.
Vì khinh kinh này
Mắc tội như vậy.
Khi làm dã can
Vào trong làng xóm,
Thân đầy ghẻ lác
Lại chột một mắt.
Bị trẻ bao vây
Đánh đập liệng ném.
Chịu nhiều khổ đau
Có lúc đến chết.
Vừa chết đây rồi
Lại làm thân rắn.
Thân hình dài lớn
Năm trăm do-tuần.
Ngây điếc không chân
Trườn đi bằng bụng.
Bị loài trùng nhỏ
Cắn rút thịt máu,
Khổ sở ngày đêm
Không chút ngừng nghỉ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Khinh chê kinh này
Mắc tội như vậy.
Nếu sinh làm người
Các căn ám độn
Lùn xấu què quặt,
Đui điếc lưng gù.
Nói ra lời gì,
Người chẳng tin nghe.
Hơi miệng thường hôi,
Qủy mị dựa nhập.
Nghèo cùng hèn hạ
Bị người sai khiến,
Nhiều bệnh gây ốm
Không chỗ cậy nhờ.
Dầu nươg tựa người
Chẳng ai để ý.
Có được điều chi,
Tức thì quên mất.
Nếu học nghề thuốc
Trị bệnh đúng phương,
Bệnh lại nặng thêm
Có khi chí tử.
Nếu tự mình bệnh
Không kẻ chữa lành.
Dầu uống thuốc hay
Bệnh càng thêm nặng.
Có người phản nghịch,
Trộm đạo, cướp giết,
Những tội như vậy
Lại bị vạ lây.
Các tội nhân này
Hằng không thấy Phật
Là vua các Thánh
Thuyết pháp dạy bày.
Các tội nhân đây
Thường sinh xứ nạn.
Tai điếc, cuồng loạn,
Không được nghe kinh.
Trải vô số kiếp
Như cát sông Hằng.
Sinh liền điếc câm
Các căn chẳng đủ.
Thường ở địa ngục,
Như dạo vườn nhà.
Còn ác đạo khác*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Như nhà cửa mình.
Đà, lừa, heo, chó
Là chốn vắng lai.
Khinh chê kinh này
Mắc tội thế đó.
Nếu sinh làm người
Điếc, đui, câm, ngọng.
Nghèo cùng suy kém
Lấy đó làm oai.
Phù thũng, khô gầy
Ung thư, ghẻ lác.
Các bệnh trên đây
Như là y phục.
Người thường hôi hám,
Nhờ nhớp bầy hầy.
Chấp ngã sâu dày
Lại thêm hờn giận.
Dâm dục hừng hẫy
Câm thú chẳng chữa.
Vì khinh kinh này
Mắc tội dường ấy.
Này Xá-lợi-phất!
Khinh chê kinh này
Nếu kẻ tội ra
Mãn kiếp không hết.
Vì nhân duyên đó
Ta đã bảo người
Với người vô trí
Chớ nói kinh này.
Nếu kẻ lợi căn
Trí tuệ sáng suốt
Học rộng nhớ lâu
Mong cầu Phật đạo.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Nếu người đã thấy
Trăm ngàn ức Phật.
Trông các cõi lành,
Thâm tâm bền vững.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Nếu người tinh tấn
Thường tu lòng Từ
Không tiếc thân mạng
Thì mới nên nói.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nếu người cung kính
Không sinh lòng khác,
Xa lìa phàm phu
Riêng ở núi đâm.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Xá-lợi-phất này!
Nếu thấy có người,
Bỏ ác tri thức
Gần gũi bạn lành.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Nếu thấy Phật tử
Giữ giới trong sạch
Như ngọc minh châu
Cầu kinh Đại thừa.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Nếu người không giận
Chân chất dịu hòa.
Thương yêu mọi loài
Cung kính chư Phật.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Lại có Phật tử
Ở trong đại chúng,
Đem tâm thanh tịnh
Các thứ nhân duyên,
Thí dụ, ngôn từ
Thuyết pháp không ngại.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Nếu có Tỳ-kheo
Vì Nhất thiết trí,
Bốn phương cầu pháp
Chấp tay kính thọ,
Chỉ muốn thọ trì
Đại thừa kinh điển.
Cho đến không thọ
Kệ kinh nào khác.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Có người chí tâm
Cầu Xá-lợi Phật,
Cầu kinh cũng vậy.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Được rồi lễ thọ.
Người đó chẳng còn
Cầu kinh nào khác.
Cũng chưa hề nghĩ
Đến sách ngoại đạo.
Với hạng người này
Thì mới nên nói.
Xá-lợi-phất này!
Ta nói các tướng
Của người cầu đạo
Mãn kiếp không hết.
Những hạng người này
Mới tin hiểu được.
Ông nên vì họ
Nói kinh Pháp Hoa.*

M